Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 227/24
23.10.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милићевић, адвокат из Београда – Нови Београд, Булевар Милутина Миланковића 9ж, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, Косовска 31 и тужених ББ ..., ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Стефан Бојовић, адвокат из Београда, Карађорђева 65, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 347/21 од 1.4.2024. године, у седници већа одржаној дана 23.10.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 347/21 од 1.4.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П4 347/21 од 1.4.2024. године, првим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужена Република Србија да тужиоцу на име накнаде материјалне штете коју му је причинио орган тужене Републике Србије – Завод за интелектуалну својину у вршењу својих функција исплати износ од 150.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 22.12.2021. године, па до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавежу тужени Република Србија, ББ и ВВ из ... да као солидарни дужници тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене добити исплате износ од 150.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од дана подношења тужбе, па до исплате. Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој Републици Србији накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженима ББ и ВВ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 449.970,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је побијао првостепену пресуду из

свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20).

Испитујући правилност побијане пресуде, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које Апелациони суд пази по службеној дужности у смислу члана 386 став 3 истог закона, а изрека првостепене пресуде је јасна у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, тако да се она неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радио у Аустрији, у фирми “...”, као главни мајстор на машини за плетење чарапа, а од 1995. године, заједно са својим тастом радио је као ортак у фирми “...” из ... Обучавао је раднике за рад на машинама које је увезао, а једна од њих била је и тужена ББ. У току 1997. године дошло је до размимоилажења између тужиоца и његовог таста и до поделе машина и амбалаже за доколенице које су се продавале под називом “...”, који назив је осмислио тужилац, али жиг није био регистрован. Део машина и амбалаже преузео је тужилац, а део је остао у фирми његовог таста “...”, која је и даље наставила да продаје доколенице под називом “...”. Тужилац је 15.7.1997. године, основао фирму “...” ..., чији је заступник био све до 26.5.2020.године, која се бавила производњом чарапа, а која је брисана из регистра решењем АПР од 26.4.2021. године, након окончања поступка стечаја отвореног дана 31.8.2020. године, по предлогу тужиоца – повериоца, а који је непосредно пре отварања поступка стечаја фирму пренео на ГГ, која је од 9.6.2020. године, била једини члан и директор “...”. Таст тужиоца је фирму “..” угасио, а тужена ББ је 2003. године као предузетник регистровала СЗТР “...”, која и даље послује, а делатност је производња чарапа и обавља је у ... на адреси... Дана 9.9.2005. године, тужена ББ је као законски заступник своје предузетничке радње “...” поднела Заводу за интелектуалну својину пријаву ради заштите жига “...”, који до тада није био регистрован, коју пријаву је Завод као непотпуну одбацио, закључком од 13.4.2007. године. Према исправи о жигу регистарски број 53621 коју је издао Завод за интелектуалну својину подносиоцу пријаве за признавање жига “...” д.о.о. Из ..., произлази да је признат жиг по пријави жига “Ж” 2006-365 поднетој дана 16.2.2006. године, са правом првенства од 16.2.2006. године, за знак “...” женске доколенице, а из исправе о жигу регистарски број 70736 коју је издао Завод за интелектуалну својину подносиоцу пријаве за признање жига “...” д.о.о. Из ..., произлази да је признат индивидуални жиг по пријави жига “Ж” 2015-1318 поднетој дана 6.8.2015. године, са правом првенства од 6.8.2015. године за знак “...” женске доколенице. Након што је фирма у тадашњем власништву тужиоца регистровала жиг за знак “...” и “...” женске доколенице, тужена ББ је као предузетник поднела дана 17.6.2016. године, предлог за враћање у пређашње стање Заводу за интелектуалну својину у односу на закључак којим је њена пријава жига за знак “...” одбачена, који предлог је Завод за интелектуалну својину уважио и дана 27.6.2016. године, донео закључак којим је дозволио повраћај у пређашње стање по предлогу од 17.6.2016. године и поништио

закључак од 13.4.2007. године, којим је одбацио пријаву ББ за признање жига "Ж" 2005-1211. Закључком Завода за интелектуалну својину 999 број 2016/13838-Ж-2005/1211 од 28.6.2016. године, позван је подносилац пријаве за признање жига број Ж 2005-1211 од 9.9.2005. године, да плати таксу за стицање жига и за првих десет година заштите, таксу за издавање исправе о жигу, као и објаву жига у гласнику интелектуалне својине, као и таксу за продужење важења жига за наредних десет година заштите. По пријави жига "Ж" 2005-1211 туженој ББ поднетој дана 9.9.2005. године Завод за интелектуалну својину је издао исправу о жигу регистарски број 70948 са правом првенства од 9.9.2005. године за знак "..." женске доколенице и жиг је уписан у регистар жигова дана 15.7.2016. године, а налази се у важности до 9.9.2025. године. Тужена ББ је поднела дана 22.7.2016. године, Заводу за интелектуалну својину, предлог за поништај жига "Жана" број 70736 носиоца "..." и решењем Завода за интелектуалну својину – Одељења за жигове 990 број 2017/24155-Ж-2015/1318-7736 од 26.9.2017. године, усвојен је предлог ПД СЗТР "..." самосталне занатско – трговинске радње, ... поднет дана 22.7.2016. године, па је у целости оглашен ништавим жиг број 70736 за знак "...". Решењем Владе Републике Србије – Административне комисије 14031-1078/2018 од 27.2.2018. године, одбијена је као неоснована жалба ПД "..." д.о.о. Из ... изјављена против решења Завода за интелектуалну својину од 26.9.2017. године, а из образложења решења произлази да је првостепени орган правилно утврдио да су супростављени знаци сличи у визуелном, аудитивном и концептуалном смислу, да је назив "..." сличан називу "...". Закључком Завода за интелектуалну својину 990 2017/5350-Ж-2005/2011-7948 од 3.3.2017. године одбачена је као недозвољена жалба поднета дана 21.10.2016. године од стране ПД "..." д.о.о. Из ..., против закључка Завода за интелектуалну својину од 27.6.2016. године, а из образложења закључка произлази да је закључком од 27.6.2016. године усвојен предлог за повраћај у пређашње стање поднет дана 17.6.2016. године од стране подносиоца пријаве жига "Ж" 2005-1211 Самосталне занатске радње "..." из ..., па како поступак по пријави жига број Ж 2005/2011 која обухвата и поступак по предлогу за повраћај у пређашње стање од 17.6.2016. године, представља једностраначку управну ствар, а подносилац жалбе ПД "..." д.о.о. није било ни директна ни индиректна странка у том поступку, то је сходно одредби члана 224 став 2 Закона о опште управном поступку жалба подносиоца одбачена као изјављена од стране неовлашћеног лица. Према пресуди Привредног суда у Београду П 3584/18 од 27.2.2019. године, парница је вођена по тужби тужиоца "..." д.о.о ... против тужене ББ из ... и првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужена повредила право тужиоца на заштићени знак жигом за обележавање женских доколеница регистрован код Завода за интелектуалну својину РС под регистарским бројем 70736 од 6.8.2015. године, да се забрани туженој да убудуће продаје женске доколенице у Републици Србији и у иностранству и да на својим производима ставља подржавани знак тужиоца, као и да се обавеже тужена да преиначи амбалажу својих женских доколеница и уклони боје и обележја која подржава заштићени знак/жиг тужиоца. Другим ставом изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се утврди да је тужена повредила право тужиоца на заштићени знак жигом за обележавање женских доколеница регистрованог код Завода за интелектуалну својину под регистарским бројем 53621 од 16.2.2006. године и уверење 990 2016/11495-Ж-2006/365-5321 од 30.5.2016. године, да се забрани туженој да убудуће продаје женске доколенице у Републици Србији и у иностранству и да на својим производима ставља подржавани знак тужиоца, као и да се обавеже тужене да преиначи амбалажу својих женских доколеница и уклони боје и обележја која

подржавају заштићени знак/жиг тужиоца. Трећим ставом изреке, усвојен је противтужбени захтев, па је утврђено да је тужилац стављањем у промет женских чарапа – доколеница “....” слично жигу број 70736 “...” женске доколенице у речи и у графичком решењу извршио повреду наведеног жига регистрованог на име тужене и забрањено је тужиоцу да у будућности користи знак заштићен наведеним жигом тужене или сличан знак. Пресудом Привредног Апелационог суда Пж 2221/19 од 6.2.2020. године потврђена је пресуда Привредног суда у Београду П 3584/18 од 27.2.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са члановима 16 став 4 и став 5, 17 и 23 став 6 Закона о жиговима који је важио у време признавања жига “...” туженој ББ и поништаја жига “...” носиоца “...” (“Службени гласник РС”, бр. 194/09 са изменана и допунама) оценио да тужилац као физичко лице тражи накнаду стварне штете од тужене Републике Србије због незаконитог и неправилног рада приликом одлучивања Завода за интелектуалну својину о регистровању жига по пријави тужене ББ, што је по његовој тврдњи довело до лошег пословања и стечаја фирме “...” чији је оснивач и власник био тужилац, као и накнаду штете од свих тужених по основу изгубљене добити, а за период од 2005. до 2021. године, када је фирма “...” брисана из регистра АПР. Првостепени суд је разматрајући приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца оценио да је исти основан, пошто тужилац као физичко лице потражује од тужених накнаду стварне штете и изгубљене добити због лошег пословања фирме чији је био оснивач и власник до 9.6.2020. године, од када је као власник са уделом од 100% уписана ГГ, те како је тужилац свој удео у ПД “...” пренео трећем лицу пре покретања поступка стечаја, закључио је да тужилац није правни следбеник правног лица. Оценио је да тужилац као физичко лице није био носилац било којег од поменутих жигова - “...” (који је он осмислио, као и амбалажу женских доколеница), као ни “...” и “...”, чији је носилац био ПД “...” , а тужилац није његов правни следбеник, па је закључио дје тужилац неосновано тражио од тужене Републике Србије да му накнади штету због незаконитог и неправилног рада њеног органа – Завода за интелектуалну својину, који је о предлогу тужене ББ за враћање у пређашње стање одлучио девет година након доношења решења о одбачају њене пријаве за жиг “...”. Оценио је да тужени ББ из ... и ВВ из ... нису пасивно легитимисани, с обзиром на то да су се користили својим правима у поступцима које је спроводио Завод за интелектуалну својину, а тужилац до закључења главне расправе није пружио доказе у прилог своје тврдње да су истог наведени тужени пратили на тржишту и да су његовим купцима нудили повољније услове на који начин су скривили лоше пословање “...” и довели до покретања стечаја, па је одбио као неоснован тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновано је жалбено указивање на погрешну примену материјалног права код оцене приговора недостатка активне легитимације на страни тужиоца указивањем да исти није истакла супротна страна, као и код оцене приговора недостатка пасивне легитимације на страни тужених ББ и ВВ.

Стварна легитимација је материјално правно питање – претпоставка од које зависи основаност тужбеног захтева – материјално правна веза између конкретног захтева и лица која су у тужби означена као тужилац и тужени. Странка је стварно легитимисана ако је носилац права и обавеза у материјалном правном односу поводом кога је спор настао. Стварна легитимација је материјално правна веза између конкретног захтева за пресуду и лица која су у тужби означена као тужилац и тужени. Тужилац је активно легитимисан ако је носилац правног овлашћења, а тужени је пасивно легитимисан ако је носилац правне дужности. Реч је о материјално правним приговорима о којима суд води рачуна по службеној дужности, а осим тога, према стању у списима тужена Република Србија је исте истакла у одговору на тужбу и на припремном рочишту одржаном дана 14.7.2022. године.

Имајући у виду наведено правилно је првостепени суд закључио да тужилац као физичко лице није активно легитимисан пошто пошто исти није био учесник поступка пре Заводом за интелектуалну својину као физичко лице, већ је учесник тог поступка био ПД "...", а тужилац није његов правни следбеник, нити је као физичко лице био носилац било којег предметног жига, док су се тужени ББ и ВВ, користили својим правима у поступку пред Заводом за интелектуалну својину.

Без утицаја су жалбени наводи о погрешнуој примени материјалног права указивањем да је тужилац активно легитимисан пошто је био оснивач привредног субјекта "..." у које је уложио свој новац као оснивачки капитал и своја материјна добра, те је самим тим претрпео штету, јер је правилно првостепени суд закључио да тужилац није активно легитимисан као физичко лице да потражује накнаду стварне штете и изгубљене добити због лошег пословања наведене фирме, јер је исти свој удео пренео трећем лицу пре покретања поступка стечаја по предлогу тужиоца – повериоца.

Неосновано је жалбено указивање на непотпуно утврђено чињенично стање да је првостепени суд одбио преурањено предлог тужиоца за економско – финансијско вештачење којим би се утврдила висина настале штете за тужиоца, јер је првостепени суд на основу на правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно закључио да не постоји основ тужбеног захтева, односно да тужилац неосновано потражује накнаду штете као физичко лице, а предложено вештачење је од значаја за висину штете.

Неосновано се жалбом указује на погрешан закључак првостепеног суда да нема неправилног и незаконитог рада органа тужене Републике Србије пошто је штета за тужиоца настала давањем непостојеће адресе која је спречила да се поступак и процедура пред Заводом за интелектуалну својину спроведе у складу са законом, а Завод за интелектуалну својину је својим радњама то конвалидирао због чега је одговорна тужена Република Србија за штету коју је тужилац претрпео.

Правилно је првостепени суд закључио да тужилац није активно легитимисан за штету коју потражује.

Осим тога, одредбом члана 172 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем

лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. За заснивање одговорности правног лица у смислу члана 172 став 1 Закона о облигационим односима потребно је да је његов орган поступио незаконито (поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштањем да се закон, други пропис или општи акт примени) или да је поступао неправилно (поступање противно уобичајеном и прописаном начину обављања делатности која није у складу са општим нормама у вршењу службе) и да се такво поступање према насталом штети односи као узрок према последици (узрочно – последична веза), а заузет правни став и изражено правно мишљење приликом тумачења и примене правних прописа не може се сматрати погрешном применом датих овлашћења.

Правилно је првостепени суд закључио да се тужена ББ користила својим правима у поступку пред Заводом за интелектуалну својину и доношење одлуке у том поступку не може се сматрати неправилним и незаконитим радом органа тужене Републике Србије који је поступао у оквиру законом датих овлашћења, а правноснажном пресудом Привредног суда донета је неповољна одлука за ПД "..." у погледу предметних жигова, а повољна одлука за ББ, док тужилац као физичко лице није био странка у тим поступцима, нити је правни следбеник ПД "...", па је правилно првостепени суд закључио да тужилац није активно легитимисан и да нема право на накнаду материјалне штете коју потражује.

Неосновани су жалбени наводи којима се оспорава оцена доказа. Првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 Закона о парничном поступку којом је прописано да суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Том одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила у избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду је препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима сваког конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним односно недоказним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229 став 2 у вези са чланом 313 и 319 став 1 Закона о парничном поступку), а имајући у виду доказне предлоге парничних странака. У конкретном случају ова оцена је заснована на савесној и брижљивој оцени сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка што произлази из образложења побијане одлуке, односно могуће је закључити која чињеница на основу ког доказа и из којих разлога је узета као утврђена. Такође, искази тужиоца и тужене ВВ били су предмет оцене првостепеног суда и исти је по оцени Апелационог суда правилно закључио о постојању правно релевантних чињеница за које је дао јасне и довољне разлоге.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилном применом чланова 154 и 155 Закона о парничном поступку првостепени суд је одлучио о трошковима поступка чију висину је определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић
З